

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1362/2019
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Здјелар, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7042/14 од 04.06.2015. године, у седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7042/14 од 04.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15489/11 од 22.10.2013. године, исправљеном решењем истог суда П 15489/11 од 08.09.2014. године, првим ставом изреке, усвојен је као основан тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 81.000 евра са каматом у висини каматне стопе Европске централне банке почев од 11.05.2011. године, па до исплате, у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 449.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7042/14 од 04.06.2015. године, првим ставом изреке, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке, којом је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 81.000 евра у динарској противвредности, обрачунатој по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, и у ставу другом изреке. Другим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на досуђени износ главног дуга од 81.000 евра плати камату, и то за период од 11.05.2011. године до 24.12.2012. године по стопи коју прописује Европска централна банка на главне послове рефинансирања, а за период од

25.12.2012. године, па до исплате, по стопи прописаној Законом о затезној камати обрачунатој у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијским наводима којима се оспорава уредност доставе тужбе туженом на одговор и испуњеност услова за постављање привременог заступника туженом у поступку пред првостепеним судом, заправо се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, која није била предмет оцене овог суда, јер се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је био власник Предузећа „...“, које се бавило изградњом објеката. Како су тужилац и тужени били дугогодишњи пријатељи, тужилац је туженом позајмио износ од 85.000 евра, ради изградње објекта у улици ... бр. ..., бивше Од укупно позајмљеног новца, тужени је тужиоцу вратио износ од 4.000 евра о чему је дана 04.03.2010. године састављена писмена изјава којом је тужени потврдио да је од тужиоца у више наврата примио укупан износ од 81.000 евра на име заједничких улагања, заједничких послова, везаних за објекат који се налази у ... у ул. ... број Како тужени остатак дуга у наведеном износу није вратио, тужилац је више пута покушао да препорученом пошиљком обавести туженог да му врати дуг, али је тужени одбијао пријем.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужилац туженом наведени новчани износ дао на име зајма, с тим што се тужени могао ослободити враћања истог, сходно одредби члана 308. Закона о облигационим односима, уколико би тужиоцу дао стан у својину на напред наведеној локацији, налазећи да воља тужиоца као уговорне стране није била да са туженим заснује уговорни однос ортаклука ради изградње објекта на предметној локацији, а између странака није постојала сагласност воља о битним елементима правног посла, односно по ком основу је извршена предаја новца, да ли по основу зајма или по основу ортаклука ради заједничког улагања у изградњу објекта, па је тужени у обавези да тужиоцу изврши повраћај примљеног износа од 81.000 евра.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца као основан.

Чланом 557. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца

или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета. Чланом 562. став 1. ЗОО прописано је да је зајмопримац дужан да врати у уговореном року исту количину ствари исте врсте и квалитета, чланом 559. став 1. ЗОО да је зајмодавац дужан предати одређене ствари у уговорено време, а ако рок за предају није одређен, онда кад то зајмопримац затражи.

Одредбом члана 17. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење, а чланом 308. став 1. истог закона да обавеза престаје ако поверилац у споразуму са дужником прими нешто друго уместо онога што му се дугује.

Имајући у виду да је тужилац туженом наведени новчани износ позајмио ради изградње објекта у улици ... број ..., да му тужени примљени износ новца није вратио у целости, нити му је дао у својину стан на наведеној локацији, па код правилно утврђеног да међу странкама није постојала сагласност око битних елемената за настанак правног посла, то је и по оцени Врховног касационог суда правилан закључак нижестепених судова да је у конкретном случају између тужиоца и туженог закључен уговор о зајму, као и да је тужени у обавези да тужиоцу на име примљеног зајма врати износ од 81.000 евра са припадајућом каматом.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је ревизију туженог одбио као неосновану и одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Трошкови састава одговора на ревизију, не представљају трошкове који су били нужни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић